

Je neděle večer **11. srpna** a já ležím ve stanu. Jdu spát, na plachtu bubnují kapky deště, už druhý den vytrvale prší a mezi posledními srážkami byl jen jeden pěkný den, takže Otava ani nestačila klesnout. Je po večerce, děti měli odpolední program „deštovku“ a večer bylo kino. S vedoucími jsme si rozdělili noc a hlídáme, jestli Otava nestoupne přes značku, kterou tam umístil Ámos. Usínám, od pěti do šesti mám hlídku.....

Tak už je pondělí **12. srpna**. Hlídka dopadla dobře, Otava je vlivem neustálého deště vysoko, ale přes značku nestoupla. Ráno se opět intenzivněji rozpršelo. Děti dostaly snídaní do postele a poté bylo kino. Vedoucí na odpoledne začali připravovat další „deštovku“, zatím vše v pořádku, nikdo z nás netuší, co nás tento den očekává. Kino začalo před desátou, děti koukají na nějakou komedii a Ámos nás svolal do jídelny, situace začíná být vážná. Otava stoupla přes značku a už je za záchody, takovou vodu ještě nikdo z nás nezažil, a každý z nás si říká :

„ No tak to už stačilo a nyní už to začne klesat“

Bohužel Otava stále stoupá a "Kašperák" si s Otavou moc nezadá - zaplavuje prostor u umývárén. Situace je každou minutu vážnější.....

Je rozhodnuto – balíme dětem věci a dáváme jim je na postel, přece jen co kdyby měly spodní stany u "Kašperáku" zaplavenou podlážku, tak aby se jim nenamočily. Otava začíná stoupat čím dál rychleji, poté co jsme dětem dali věci na postel, je jasné že to nebude stačit. Začínáme nosit věci pod jídelnu a dávat je na stoly, malé děti začínají popotahovat, ale velké holky si je rozdělili mezi sebe a nyní se každá stará o jednoho nebo dva malé špunty. Každá má u sebe holku nebo kluka, to je jedno. Moji kluci z prvního oddílu nám pomáhají se snášením věcí pod jídelnu. Mám radost z jejich duchapřítomnosti, většina z nich už jsou pěkní klackové a právě teď je jejich síla potřeba. Na hodinkách mám 10.30 a během několika minut máme jasno, tábor musíme evakuovat. Všechny věci jsou již v jídelně a děti jsou shromážděny pod "pinčesárnou". Je jim vydána svačina a s vedoucími odcházejí do Rejštejna kde máme zajištěný nocleh v místním „Kulturáku“ – jako jedni z posledních přešli kempem suchou nohou. Ten kdo může zůstat, zůstává a nikdo z nás netuší co ho čeká.....

Když se dívám zpět, je to jako špatný sen, věřím tomu, že nikdo z nás na to do smrti nezapomene.

Během následující hodiny stoupla Otava závratnou rychlostí. Celý tábor je pod vodou a u stožáru, kam se dostane voda jen za jarní oblevy, je okolo půl metru vody a Otava stále stoupá. Je přibližně 11.30 a děcka jsou již dávno v Rejštejně. V táboře začíná peklo. Voda stále stoupá a již začíná zvedat některé stany. Občas nějaký vyjede z řady, zařadí se do proudu a plave směrem k Sušici. Pobíháme vodou po táboře, stany chytáme a shromažďujeme je u stožáru. Během chvíle se jich tam sešlo přes deset. (jen tak pro zajímavost celý stan má okolo 200 kg.) a jedou další a další.....

Voda nám stoupla k pasu. Běžím, nebo spíš plavu k záchodům. Je to ta docela vážné, jeden ze 4 hasičů, kteří nám přišli pomoci společně s pár vedoucími z tábora, se snaží šikovně zapříčit v proudu stany o stromy a přivázat je čímkoliv k čemukoliv. Jenom aby nám žádný neuplaval - zatím se to daří. Voda stále stoupá, u záchodů je pod ramena a je tu docela silný proud, za chvíli nezbyvá než se odsud stáhnout. Kdokoliv by byl zde stržen proudem do řečiště, byl by ztracen a nebylo by mu pomoci.

Ostatní mezitím provázali horolezecké lano stromy, takže se část stanů o ně zachytila a teď tvoří společnou hráz pro věci unášené proudem. Škoda jen, že to lano nebylo o 400 metrů delší

Situace je neudržitelná, za chvíli budeme muset pryč i my, začíná tu být nezdravě i pro nás. U záchodů, které jsou nejnižší z celého tábora, je přes dva metry vody, ale naštěstí tam již nikdo není. U stožáru je po prsa, "srub hlavase", "marodka", jídelna i kuchyně, všude v místnostech je přes metr vody. Všechny důležité věci jsme stihli vynést na půdu, kam se voda nedostane. Mezitím přijeli další dobrovolní hasiči z Rejštejna a odvezli první Tatru naloženou batohy. Zrovna se vrátili a nakládáme poslední zbytek batohů, čaj a sebe.

Odjíždíme na korbě auta, jež má kola celá pod vodou. Jedeme pryč a zpíváme, ten zpěv z nás dostává bolest. Bolest a žal který třeba na mne dolehl až mnoho měsíců po neštěstí. Tábor který máme tak rádi necháváme napospas divoké řece, udělali jsme co se dalo a zůstat déle by znamenalo riskovat život. Voda stále stoupá..... Celý kemp je pod vodou a my jsme poslední kdo ho opouští. Z Otavy, říčky kterou jsme kolikrát přecházeli s botami v ruce, z Otavy, která měla tak často splav celý suchý, se stala během tří dnů divoká, bouřící a nespoutaná řeka ničící vše co jí stálo v cestě.

Voda okolo 16.00 kulminovala a pak začala opadávat. Ještě ten večer jsme se tam vypravili ve třech hlídat. Přes kemp lze opět přejít suchou nohou, avšak to, co se nám naskytlo za pohled po vstupu do tábora..... Tam kde stály řady stanů jen holá tráva, tu a tam stan v nepřírozené poloze zapříčený o strom. Vzadu, tam kde je natažené lano, je skupina asi patnácti stanů namačkaných na sebe. Ty nespodnější jsou strašlivou silou rozdrceny, podlahy rozlámány, ocelové konstrukce zohýbané..... o kus dál se ve vlnkách pohupuje jeden z mrazáků, vše zahaleno v šero a ticho, scéna přímo strašidelná. Všichni však cítíme jen smutek, tak hluboký, že je nám do pláče..... Baggiovi tečou slzy. I já mám stažené hrdlo, nejde mi však plakat, spíše přichází pocit zatvrzení, pocit že "dokážeme tábor znovu postavit". Ta poslední rána nás však teprve čeká, dřevěná jídelna, krásná stavba 25 metrů dlouhá a 6 metrů široká vonící smolou, je vodou přenesena až na asfaltovou cestu, boky odtržené a rozvalené, je to smutný pohled. Ubytujeme se na půdě a čekáme. V tu chvíli telefonát: „ Kluci voda opět stoupá, vypadněte odtamtud“. Přichází druhá vlna, která má být údajně silnější než ta první. A vypadá to že to bude pravda. Opět prší a v táboře je zase vody po kolena. Balíme se a již podruhé ten den odcházíme.

Předpověď se naštěstí nenaplnila, druhá vlna dosáhla poloviční síly. Kromě toho, že v táboře podemlela statný strom, který spadl na kuchyni (jako by to nestačilo), už nic nezničila - vždyť taky nebylo co.

Druhý den začíná záchrana, všude bahno a zkáza. Po třech dnech strávených v „kulturáku“ se k nám konečně dostal autobus a děti mohli odjet. Zbytek dní strávených na táboře jsme strávili prací a záchranou všeho co se dalo, ale to je již jiná kapitola.....

Bude letos opět tábor?

Záleží na nása nejen na nás.....

Sestry, bratři, vážení hosté

Jsem jedním z těch kteří zažili letní povodně roku 2002 na vlastní kůži. Tehdy jsem byl společně s ostatními jako vedoucí na „Dětském letním táboře Klubu českých turistů“ v Radešově. Věřím, že se mezi vámi nenajde nikdo, kdo by o tomto táboře alespoň nezaslechl.

V krásné přírodě Šumavy, dva kilometry od hranic národního parku, na pravém břehu řeky Otavy se tento tábor stal pro mnoho dětí symbolem léta. Bez nadsázky mohu říci že jde o tábor generační, tábor, kde každé léto tráví 18 dní ve třech turnusech přibližně 300 dětí.

Vystřídalo se tam již mnoho vedoucích a mnoho dětí a v každém z nich zanechal část sebe. Každé z dětí tam vždy v létě utvářelo svou osobnost pod vedením mladých vedoucích, všichni ve výborném kolektivu. Pro mne je tento tábor nejen symbolem léta, ale i symbolem mého dětství a neobyčejných zážitků, které jsem tam prožil.

Letos byl tento tábor mezi prvními, které naplno zasáhly srpnové povodně. Na dalších listech máte možnost přečíst si část mých dojmů a udělat si představu jaké to tam tehdy bylo.

Chtěl bych vás pozvat na malou výstavku fotek, která je dnes na Šibřinkách k vidění. Tábor prošel těžkou zkouškou, bude se ještě někdy konat? A v takovém rozsahu jako dříve?

Klub českých turistů má před sebou mnoho práce a naše sokolská jednota se rozhodla podpořit tuto snahu konáním „benefiční“ výstavky. Jejím účelem není jen vybrat alespoň malou část tolik potřebných peněz, ale hlavně uvést existenci tábora do širokého podvědomí.

Vy dnes máte možnost podpořit obnovu tábora a dát tak možnost další generaci strávit prázdniny tak, jako jste je prožili vy nebo vaše děti. Pokud jste dnes o táboře slyšeli poprvé, doporučuji vám toto místo navštívit. Věřím že si vás získá, tak jako již mnoho dalších.

Na závěr bych rád poděkoval Josefu „Baggio“ Šlapákovi a Martině Šenkýřové za jejich výraznou a nezištnou pomoc při přípravě této výstavky.

Za TJ Sokol
Náčelník Luděk Nejedlý

Luděk Nejedlý